TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Gió quê

ISSN: 2734-9195 10:10 18/05/2026

Ngọn gió quê đâu chỉ xua đi cái nóng của mùa hè, mà còn thấm sâu vào máu thịt, nuôi dưỡng tâm hồn tôi bằng những điều bình dị nhất.

Trời hừng đông, tiếng gà gáy rộn rã vang khắp xóm làng. Các cô bác nhanh chân ra đồng gặt lúa, những chàng trai tuổi đôi mươi gánh trên vai những bó lúa vàng óng trở về nhà. Giữa không gian mộc mạc, một ngọn gió quê mát lành thổi qua, xoa dịu bao nỗi nhọc nhằn của những người nông dân chất phác.

Ngày ấy, cứ mỗi độ tháng Năm, tháng Sáu, gió từ ngoài sông thổi vào mang theo vị phù sa ngai ngái và hương lúa ngọt ngào. Gió len qua bậu cửa, lẩn vào từng góc nhà. Thứ hương đồng gió nội khiến ai đi xa, lúc quay về chỉ cần thoáng gặp cũng đủ dấy lên niềm bâng khuâng khó tả.

Dịu mát nhất vẫn là ngọn gió lúc sớm tinh mơ. Khi bếp lửa vừa nhóm, khói lam bảng lảng xuyên qua vách nứa, mẹ đã loay hoay bắc nồi khoai luộc. Cha kiểm tra lại liềm gặt để kịp ra ruộng lúa chiêm. Tôi vừa dụi mắt vừa sửa soạn sách vở rồi cùng chị đến trường. Hai chị em đi bộ trên con đường đất, gió lướt qua khuôn mặt, chạm vào mái tóc cháy nắng vương mùi bồ kết, như bàn tay ai đó khẽ vuốt ve.

Những buổi trưa hè oi ả, nắng như đổ lửa xuống sân. Cả xóm lại rủ nhau ra ngồi dưới rặng tre xanh hóng mát. Tre đung đưa trong gió, thân cọ vào nhau kẽo kẹt, lá xạc xào nghe rất đỗi thân quen. Người lớn vừa nhâm nhi ngụm nước vối vừa kể chuyện ngày xưa. Lũ trẻ chúng tôi đầu trần chân đất, tụ tập đánh khăng, đánh đáo, kéo mo cau chạy bình bịch trên nền đất nhẵn mòn.

Có buổi chiều, cha mẹ đưa chiếc chõng tre ra đặt dưới gốc cây khế trước nhà. Dù có bao nhiêu chiếc quạt mo cau, quạt nan đi nữa cũng chẳng thể sánh bằng ngọn gió từ ngoài sông, qua đồng ruộng thổi vào. Chị tôi ngồi trên chõng hát vu vơ mấy câu dân ca: *“Con chim đa đa, bay về chốn xa...”*.

Đêm quê sâu hun hút. Khi bóng tối giăng kín xóm làng, vạn vật dường như lắng xuống, chỉ còn ngọn gió quê. Sau bữa cơm tối, lũ trẻ trong ngõ lại í ới gọi nhau ra con đê ngồi ngắm bầu trời với muôn vàn vì sao lấp lánh; xa xa là những cánh diều căng gió chao nghiêng. Chúng tôi ngửa mặt nhìn trời, chỉ tay xem đâu là sao Hôm, sao Mai, phía nào là chòm sao Thần Nông, Bắc Đẩu. Dưới đồng, tiếng ếch nhái, tiếng dế rả rích hòa cùng tiếng sáo diều vi vu, tạo thành một khúc nhạc đồng quê bất tận.

Thời gian trôi đi, xóm làng giờ đã khoác lên mình chiếc áo mới. Những con đường đất lầy lội được thay bằng đường bê tông phẳng phiu. Máy cày, máy gặt rộn ràng khắp cánh đồng. Nhưng ngọn gió quê thì vẫn thế, vẫn mang vị nồng của đất, vị ngọt của lúa mùa, vẫn âm thầm đi qua bao đổi thay của đời người.

Mỗi khi hè về, chỉ một ngọn gió thoảng qua cũng đủ đánh thức trong tôi miền ký ức xa xăm. Tôi lại muốn ra ngồi dưới rặng tre, nghe người lớn kể chuyện ngày

xưa, nhưng giờ đây, có người đã đi xa, chẳng bao giờ trở lại.

Ngọn gió quê đâu chỉ xua đi cái nóng của mùa hè, mà còn thấm sâu vào máu thịt, nuôi dưỡng tâm hồn tôi bằng những điều bình dị nhất.

Ai rồi cũng có một góc nhỏ trong tim để neo giữ tuổi thơ. Với tôi, đó là ngọn gió quê hương, ngọn gió đã nâng niu những tháng ngày trong trẻo, đẹp đẽ, theo tôi suốt cuộc đời.

Tác giả: **Trà Bình**